

nærmere ind paa Sagen i sig selv. Jeg har kun, som jeg sagde før, ønsket at fremkalde denne Udtalelse fra Ministeren, og det vilde være mig en Modbydelighed at staa her og diskutere et Medlems personlige Anskuelser. Jeg skal kun gentage, hvad Ministeren ikke rørte ved i sit Svar, at Udnævnelsen forekommer mig uklog. I dette Øjeblik, da det gælder saa meget om, at der er Tillid til den nuværende Regering, er det efter mit Skøn uklogt at foretage en Udnævnelse, der vækker Uro i store Dele af vort Folk. Jeg kan ogsaa sige det paa den Maade: Det, der er sket, er ikke nogen Forbrydelse, men det er en Dumhed.

Jeg skal dernæst henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som jeg med Glæde ser sidde dernede foran mig. Jeg skal ikke drøfte Kirkepolitik med det ærede Medlem paa dette Tidspunkt af Finanslovbehandlingen. Jeg tror, der kommer andre Sager for, ved hvis Behandling vi mere naturligt kan drøfte kirkepolitiske Spørgsmaal, og jeg skal til den Tid gerne være til Tjeneste og forhandle derom med det ærede Medlem. Men jeg maa dog gøre et Par ganske korte Bemærkninger overfor det ærede Medlem. Først maa jeg udtale min Forundring over, at det ærede Medlem glemte, forekommer det mig, at omtale en Ting. Det ærede Medlem vilde jo søge at vise, at de grundtvigske kirkepolitiske Principper ikke var repræsenterede ved mig. Men slog jeg da ikke i den Tale, jeg holdt, og som det ærede Medlem for en Del angreb, paa et Omraade til Lyd for en Løsning, som det ærede Medlem dog vistnok vil anerkende som et grundtvigsk Frihedskrav, nemlig for almindelig borgerlig Ægteforening? Det undrer mig noget, at det ærede Medlem, der var saa stærk i Angrebet, ikke havde et lille rosende Ord til mig, om jeg saa maa sige, trykkede mig til sin grundtvigske Favn og anerkendte mig som en grundtvigsk Broder, da jeg dog havde forfægtet dette grundtvigske Krav.

Jeg skal saa vende mig til den Sag, som ligger os imellem. Jeg rettede, som jeg nævnedes for et Øjeblik siden, en Henstilling til den højtærede Kultusminister angaaende Udnævnelsen af Forstanderen for Skaarup Seminarium, og det ærede Medlem optraadte da som Regeringens Defensor i dette Spørgsmaal, hvad jeg ikke kan have noget imod. Det ærede Medlem lagde i sit Forsvar overordentlig stor Vægt paa et Citat af Grundtvig fra den grundlovgivende Rigsforsamling, og ogsaa jeg lægger megen Vægt paa Udtalelser af Grundtvig. Jeg lyttede derfor til

med stor Opmærksomhed, da det ærede Medlem talte. Lad os et Øjeblik se paa dette Citat. Det ærede Medlem sagde forleden, at han havde læst alt eller omtrent alt, hvad Grundtvig havde skrevet, og alt, hvad der var skrevet om Grundtvig, og det tror jeg meget gerne. Men jeg har det bestemte Indtryk, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds er en meget slet Fortolker af Grundtvig, han har i det mindste grundig misforstaaet det Citat, som han byggede saa at sige hele sin Tale paa. Det ærede Medlem sagde, at man kunde finde Citatet i den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger Sp. 2513. Det er nu ikke rigtigt, det er Sp. 2549, men det lægger jeg ingen Vægt paa. Citatet, som det ærede Medlem saa oplæste, og som jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse ogsaa maa oplæse, lyder, som følger — der er Tale om Adgang til Embeder, og Grundtvig havde gjort opmærksom paa, at der dertil kræves Indfødsret —: „Intet andet Værn mener jeg, at vi enten kan behøve eller forlange i denne Henseende, thi jeg skulde mene, at den danske Mand maatte være lige berettiget til alt, hvad der ved Loven sikres de indfødte, enten han saa bekender sig til denne eller hin Tro, enten han dyrker Gud paa denne eller hin Maade. Naar man ellers indvender, hvad man jo ofte gør og ogsaa har gjort i Dag, at der dog var saadanne Stillinger, hvor dette slet ikke gik an, og man anførte saaledes, hvordan en Jøde nær var blevet Kultusminister i Preussen..“. Saaledes lyder dette Citat, som det ærede Medlem læste op, og som jeg har oplæst efter hans Tale, Sp. 415. Dette Citat hidrører fra Forhandlingerne om § 64 i Grundlovsudkastet, § 84 i Juni-Grundloven, § 79 i 66-Grundloven og § 77 i den nye Grundlov, hvis man vil tage det hele med, og den paa-gældende Paragraf, som jeg maaske ogsaa maa have Lov til at oplæse, lyder saaledes: „Ingen kan paa Grund af sin Trosbekendelse berøves Adgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder eller undrage sig Opfyldelsen af nogen almindelig Borgerpligt“. Men jeg maa have Lov til at tage et ganske kort Stykke af Udvalgets Betænkning med, fordi det er af Betydning for Forstaelsen. Udvalget havde ledsaget denne Paragraf med en Bemærkning, og her siger Udvalget, at man har ment at kunne gaa med til det, som er nævnt i Paragraffen, og fortsætter saa: „Vel har man ikke overset, at vor hele historiske Udvikling, Enheden i Folkets religiøse Bekendelse og den deraf paavirkede almindelige Tænkemaade maaske i det mindste for Øjeblikket vilde